

νια φωνή. Αυτός θά σάς τὸ πῆ...

Ἀμέσως ὄλοι ἔσκαψαν πάνω ἀπ' τὸν κατάλογο καὶ ἔξαφνα κἀποιος φώναξε:

— Μὰ ὁ Ντούμιν δὲν συμπεριλαμβάνεται σ' αὐτόν!

Ἀμέσως ὁ Ντούμιν ἔγινε τρομερὰ γλωμὸς καὶ τραίλιος:

— Ναί... ναί... δὲν εἶνε γοημιένο τ' ὄνομά μου... Μὰ δὲν πιστεύω νὰ φαντασθῆτε ὅτι... ἐγώ... ἐγώ... Μὰ καὶ τῆς γυναίκας αὐτῆς τὸ ὄνομα δὲν ὑπάρχει... Αὐτὴ σὰς πρόδωσε!... Αὐτὴ σὰς πρόδωσε!...

Τὰ λόγια πνιγόντουσαν μέσα στὸ λαϊμό του... Δὲν ἤξερε πειὰ τί ἔλεγε... Κατηγοροῦσε σασιαμένα, ἡλίθια τὴν Ἑλένη...

Μὰ ἔξαφνα συνέβη κάτι τρομερό.

Ἄλλοι μαζί οἱ συνομιῶτες τὸν ἄρταζαν μέσα στὰ ἐκδοκητικά χέρια τους καὶ τὸν πέταξαν σὲ μιὰ γωνία καταγῆς. Τότε ὁ Ἄρταμιάν, ὁ ὁποιός μὲ τὸ ἔνα του χέρι τὸν κρατοῦσε ἀπ' τὰ μαλλιά, τραβῆξε μὲ τ' ἄλλο τὸ περιστροφικό του...

Τὰ μάτια τοῦ Ντούμιν στριφογύριζαν ἀπὸ ἕναν ἀπερίγραπτο τρόμο... Ἡ φωνὴ καὶ ἡ ἀγωνία ζωγραφίζονταν τώρα στὸ πρόσωπό του πρὸ ὀλίγου ἀκόμη ἦταν τόσο προκλητικό...

Ὁ Ἄρταμιάν προεβόλησε κ' ἡ σφαῖρα του σύντριψε τὸ κρανίο τοῦ προδότη. Ἀμέσως ὁ Καμμένα πῆρε ἕνα χαλί καὶ σκέπασε μ' αὐτὸ τὸ πτώμα.

Τότε ἡ Ἑλένη εἶπε:

— Ἐσεῖς κανονιστῆκατε μ' αὐτόν... Τώρα θέλω κ' ἐγὼ τὸν δικό μου... Αυτός εἶνε δικός μου...

Καί, λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ἀκοιμήθηκε τὸ μικρὸ χέρι τῆς στὸν πελάφιό ὅμο τοῦ Γκουνσόφοκι, ὁ ὁποῖος ἀνεβοκατέβαινε σπασμαδικά. Ἐκεῖνος ἀνατήρησε καὶ τραίλιος:

— Ἀκούστε με... Ἀκούστε με... Ἔχω πολλὰ πράγματα νὰ σὰς πῶ... Πρέπει νὰ μ' ἀκούσετε... Ἐν πρώτους, ἐγὼ δὲν εἶμαι προδοτής, γιατί δὲν εἶμαι ἀπὸ τους δικούς σας...

Ἄν κάποιος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μὲ σκοτώσει, αὐτός δὲν εἶνε κανένας ἀπὸ σὰς... Ἐγώ, ὅταν σὰς καταδικάζω, κάνω τὴ δουλειά μου... Ἐπειτα σὰς ἔχω προσφέρει ἡπηρεσίες, δὲν μπορεῖτε νὰ τὸ ἀρνηθῆτε... Μπορῶ ἀκόμα νὰ σὰς προσφέρω κ' ἄλλες... ποὺ πῶ μεγάλες, τεράστιες...

Μαζὺ μου ἡ «Ὀζράνα» βρίζεται στὴ διάθεσί σας... Σὰς τὸ ὀρξίζομαι... Ζητήστε μου ὅ,τι θέλετε... ὅ,τι θέλετε... Ὁμολογῶ πὺς ἐπεδίωξα τὴ χωριστὴ εἰρήνη Γερμανίας καὶ Ρωσσίας καὶ πὺς ἐργάστηκα γι' αὐτό...

Αὐτὸ ὅμως σὲ τί σὰς ἐνδιαφέρει;... Δὲν εἶνε αὐτὸ λόγος γιὰ νὰ σκοτώσετε ἕναν ἄνθρωπο... Ἀπεναντίας... Ἀ... εἶστε θυμωμένοι μαζί μου γι' αὐτὸ τὸν κατάλογο; Μὰ δὲν ἔκανα τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ γράψω σ' ἕνα χαρτί ἐκεῖνο πὺς ἔχει ὄλος ὁ κόσμος... Ὅλοι ἔξερουν ὅτι συνομιῶτετε...

Ἐπειτα, δὲν ἔγραψα καὶ τίποτε σπουδαίο... Τὰ σχέδιά σας τὰ ἀρῶ... Ἐπειτα, κ' ἂν ὁ κατάλογος ἐρχόταν στὰ χεῖρα τοῦ Τσάρου, ἐγὼ ὁ ἴδιος πάλι δὲν θά ἀφίνα νὰ σὰς συλλάβουν... Ὅτι τὸ ἔκανα αὐτό, ὅπως τὸ ἔκανα κ' ἄλλες φορές...

Ἔσχετε ἄλλωστε τὸ σύστημά μου... Μήπως δὲν εἶ προειδοποίησα ἐσένα, Καμμένα, ὅταν πρὸ δύο ἔτων ὁ Ὑπουργὸς τῆς Ἀστυνομίας μὲ διέταξε νὰ σὲ συλλάβω;... Δὲν πρέπει νὰ μὲ σκοτώσετε... Δὲν πρέπει νὰ μὲ σκοτώσετε...

Τότε ὁ Καμμένα εἶπε:

— Πράγματι, πρὸ δύο ἔτων μοῦ ἔσωσε τὴ ζωὴ... Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, εἶπετ' ἀπ' ὧ! αὐτά, θά μπορούσε νὰ μᾶς φωνὴ χροῖσμος, ἂν μᾶς ἔδινε ἐγγυήσεις.

Ὁ Γκουνσόφοκι ἀρπάχτηκε ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια καὶ φώναξε:

— Ἐγγυήσεις;... Μπορῶ νὰ σὰς δώσω μεγάλες ἐγγυήσεις... Μπορῶ νὰ σὰς δώσω ὅ,τι ἔχω πὺς ἀγαπητὸ στὸν κόσμο... Ἡ Ἑλένη τὸν δέκοψε δίνοντας μὲ τρομερὴ γροθιά ἐπάνω στὸ τραπέζι...

— Δὲν θά ἐπιβάλλετε ἐπὶ τέλους σιωπὴ σ' αὐτὸ τὸ σῆμα; φώναξε στοὺς συντρόφους τῆς. Πῶς τὸν ἀφίνετε καὶ μιλάει ἔτσι; Ἀκούστε με... Γιὰ νὰ κλέψω αὐτὰ τὰ χαρτιά, τὰ ὁποῖα σὰς ἔφερα, ἀναγκάστηκα νὰ φανῶ ἀξέπρασθη σ' ἕναν πρίγκηπα, τὸν ὁποῖο μισῶ, καὶ ν' ἀπατήσω τὸν πρίγκηπα αὐτόν μ' ἕναν ἄλλο πρίγκηπα, τὸν ὁποῖο συχαίνομαι...

— Πῶς! φώναξε ὁ συνταγματάρχης Ἄρταμιάν. Ὑπάχθουν κ' ἄλλοι ἄνθρωποι πὺς ἔξερουν τὰ ὄνομάτα μᾶς;

— Ναί, ἀπάντησε ἡ Ἑλένη, ὑπάχθουν κ' ἄλλοι δύο: ὁ πρίγκηπος Κιρκάφ κ' ὁ κόμης Σομπέργγ.

— Τότε εἴμαστε χαμένοι! φώναξαν ὄλοι.

— Ὅχι!... Δὲν θά μιλῆσουν πρὶν λάβουν σχετιζέες διαταγές ἀπ' τὸ Βερολίνο μὲ τὴ διπλωματικὴ βαλίτσα τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Σουηδίας... ὅπως ἐπίστευε κ' ὁ κήριος ἀπὸ θῶ...

Κ' ἔδειξε τὸν Γκουνσόφοκι.

— Μὰ σὲ δέκα μέρες θά μᾶθουν τὴν ἀλήθεια καὶ θά μιλήσουν! παρατήρησε ὁ Ἀλέξης.

— Δὲν ἔχει σημασία, εἶπε ἡ Ἑλένη. Μὰ σὲ δέκα μέρες μπορούμε νὰ τοὺς κάνουμε νὰ σωπάσουν. Αὐτὸ εἶνε ζήτημα ζωῆς καὶ θανάτου, ὄχι μόνο γιὰ μᾶς, πράγμα πὺς δὲν θά εἶχε καμιά σημασία, μὰ γιὰ ἅλα τὰ σχέδιά μας.

Τότε ὁ νεαρὸς Ροῖμιν ἐπρότεινε:

— Θυσιάσατε μὲ ἐμένα... Δὲν μὲ νοιάζει... Θὰ σκοτώσω τοὺς ἄξιον τὸν ἕνα... Ποιὸς ἀναλαμβάνει τὸν ἄλλο; (Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

ΤΑ ΜΑΤΙΑ

(Τοῦ GULIELMO DAMIANI)

Ἔνα μάτια εἶσαι, παρηγορὴ λαμπάδα, πὺς τὴν ἐλπίδα μέσα μου ξυπνάτε, σὰν νάχετε γοημιένη θεῖα λαμπράδα ἀπὸ χαρὰ γεμάτη σὰν νυκτᾶτε.

Ἔνα χᾶδια μου ἀπαλά, χορηστὴ διμορφάδα, πὺς ἀμέτροιτες πληγές σ' ἐμὲ γεννάτε, εἶσαι, εἶσαι κἀποια κρυφὴ γλυκάδα στὶς ὀργισμένες μέρες μου σκορπάτε.

Κι' ὅταν ἐσὰς λαβαῖνω γιὰ καθέρητη, τὰ φτωχὰ τὰ δικὰ μου κατεβάω, καὶ υποστάω στὸ μυστήριό σας τρομάζω.

Ἔτσι μικρὸ παιδιὸ τὸ χέρι πέφτει ἀνόφελο ἰθρομένο, δίχως ἔννοια γιὰ ν' ἀνοίξη μιὰ θύρα σιδερένια.

ΘΥΜΗΣΟΥ

(Τοῦ ΑΛΦΡΕ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ)

Θυμῆσου, σὰν ἀνοίγει ἡ αὐγὴ στὸν ἥλιο ἐμπρός τὴ μαγικά της κάλλη κ' ἡ νύχτα σὰν προβαίνει σκεπτικῆ στυλ ἀλείφου τὴν ὀλόφωτην ἀρχαίην ὅταν στῆς τέφρης τῆ φωνῆ σφραγᾷ τὸ στήθος σου κ' ὁ πόνος τὸ φλογίζει, ἄνοιξε μιὰ φωνὴ ἀπὸ μαζοῦν σ' ἐσὲ νὰ ψηθυοῖση: Θυμῆσου.

Θυμῆσου, σὰν τὸ μαῖφο ριζικό γιὰ πάντα θά μᾶς ἔχη ξεχωρίσει κ' ὁ χρόνος καὶ τὸ δάκρυ τὸ παρὸ τὴν κάθε ἐλπίδα θάξη ξεφουλίσει τὸ χωρισμὸ τὸν ἰστρονὴ στιγμὴ καὶ τὴν ἀγάπη σκέψου τὴν ἄλλοινη. Ὅσο ἡ καρδιά θά πάλλη, θά πονῇ, θά λῆ ἀτελειομένη: Θυμῆσου.

Θυμῆσου, ὅταν στὸν τάφο ἐκεῖ βαθεῖα θ' ἀναπαιτῆ γιὰ πάντοτ' ἡ καρδιά μου, ἂν κάποιος ἕνα λουλοῦδι ἐκεῖ σιμά τὰ μῦρα του σκορπῶσει ὀλόγουρά μου, δὲν θά μὲ δῆς ποτέ, ἀλλ' ἡ ψυχὴ σὰν ἀδεορῆ πιστὴ θά ῥθῆ σ' ἐσένα μέσ' στὴ βαθεῖα τῆ νύχτα νὰ σοῦ εἰπῇ πικρὴ κ' ἀτελειομένη: Θυμῆσου.

SUSPIRIA

(Τοῦ ARY—RENE D' YVERMONT)

Ἔτσι ἀπὸ τὸ γέλιο πὺς ἀνθεῖ, τὸ δάκρυ ἀλλόνη τὴν ὕψη σοὰ του, κ' ἀπ' τὴ χαρὰ πὺς τὴν καρδιά ἀναεῖ μαῖφος ὁ πόνος δείχνει τὴ θωροῦ του.

Ἔνα ποιητῆ, πάρε τὴ λύρα πάλι κ' ἂς εἶν' ὕψη ἀπὸ τὰ δάκρυά σου, τὸ γέλιο μέσ' στὰ χεῖλή σου ἂς προβάλλει ὅταν στενάζει καὶ βογγᾷ ἡ καρδιά σου.

Πάρε τὴ λύρα κ' ἂς βογγᾷ ἡ ψυχὴ μας, μονάχ' αὐτὴ τοὺς πόνους μας γλυκαίνει, τίποτε μὴ ζητησεις στὴ ζωὴ μας, γένοιε ἡ χαρὰ καὶ τ' ὄνειρό μας μένει.

Ἄν τὸ κῆμα βογγᾷ κ' ἂν κάθε αὐγὴ κρύβεται μέσ' στὴν ἄβυσσο τοῦ χρόνου, φάλλει τοῦ βάφου ἡ ἀνήσιχη ψυχὴ τὸ τραγοῦδι τοῦ πένθιμο τοῦ πόνου.

Μεταφράσεις ΕΛ. ΛΑΜΑΡΗ

